

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-utca 41. Forster, Wesselényi és Tsai fióknyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

RUTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt. Félévre 2.50 frt. Negyedévre 1.25 frt.
Egyes szám ára 7 kr.

Artézi vizet Miskolcznak!

A kenyérről és husról lapunk mult számában emlékeztünk meg. Most ismét az életfentartás egyik legszükségesebb eszközéről: a vízzel kívánunk beszélni.

Évekkel ezelőtt szakértő emberek kimondták, hogy Miskolczon a kutak vize *nem jó*. Erre a szakértői véleményre a város intéző férfiai a vízvezeték létesítése iránt mozgalmat indítottak.

A vízvezeték létesítésének ügye régen vajudik már. Nem tudjuk, mikor fog a vízmű megszületni. *Soltész* Nagy Kálmán polgármester váltig biztat ugyan bennünket, hogy a vízvezeték vízből még ebben az évben inni fogunk, de mi ennek a biztatásnak — őszintén megvallva — nem tudunk igaz szívből örülni.

Mi a vízmű létesítéséhez azt az édes reményünket fűztük, hogy óriási áldozatok árán *tiszta, jó forrásvizet* fogunk inni és ilyen vizet fognak inni a mi utódaink is. Ez a reménységünk azonban alaposan befagyott. Tiszta forrásvíz helyett a Sajó vizét fogjuk kapni mindennapi italunk gyanánt, a mi bizony nagyon lehangol és elkeseit bennünket.

Nem állítjuk, hogy a Sajó vize nem jó; mert hiszen minden víz jó, ha azt kellőképpen megszűrjük. De a Sajó vizénél csak a legvégsőbb esetben lett volna szabad megállapodnunk; akkor ugyanis, a mikor már minden mást megpróbáltunk és sikerre nem vezetett. Városunk bölcs intézői azonban éppen azt nem próbálták meg, a mit legelső sorban kellett volna megpróbálniuk. A város vezérlő férfiai fűrtak jobbra, balra a városon belől és a városon kívül, fűrtak a diósgyőri határban is, — de csak a legfelső víztartó rétegig. S miután itt a legfelső víztartóban elegendő vizet nem találtak, összetették a két kezüket s szomorúan néztek az égre: hol vegyennek most már vizet?

Nem jutott eszébe senkinek, hogy a föld kérge valamivel vastagabb 30 méternél s egyáltalán nem lehet attól félni, hogy ha mi 30 méternél lejjebb fűrünk, már akkor a földgömb másik oldalán fekvő rézbőrű indiánusnak az oldalát szúrjuk át. Nem jutott eszébe senkinek, hogy ha még vagy száz méterrel lejjebb fűrünk, a föld legkitünőbb forrását: az *artézi forrást* megtaláljuk. Vagy talán emyire sem kel-

lene fűrnünk, mert tudvalévő dolog, hogy a hegyek alatt az artézi forrás csatornájának sokkal magasabb fekvése van, mint például lent a sik rónán, az Alföldön. Szolnokon, Szegeden ott van a Tisza. Ennek a nagy folyónak már csak tisztább a vize, mint a Sajónak, mégis mind a két helyen artézi kutakat fűrtak. A ki az artézi forrásnak felséges vízből ivott, az nem egy hamar felejt el. Nincs abban sem bacillus, sem más fertőző anyag, mert az a föld gyomrából a maga szűz tisztaságában szökik fel.

Teljességgel nem tudjuk megérteni: mi lehetett az oka annak, hogy városunk intéző férfiai erre nem gondoltak. Pedig hat évvel ezelőtt lapunk hasábjain mi vetettük föl azt az eszmét, hogy tegyen a város próbafúrásokat, de ne csak a legfelsőbb vízmedencéig, hanem le egészen az artézi csatornáig, a mely városunk geológiai viszonyait tekintve, nem lehet nagyon mélyen. Javaslatunkat nem vették figyelembe. Ez ugyan legkevésbé sem bántott bennünket, mert a városi hatóság részéről már egészen megszoktuk, hogy a lapok által fölvetett eszmék — bármilyen üdvösek legyenek is — teljesen figyelmen kívül hagyatnak: azt tartván a legbőlesebb tudós társasággal: „a kutya ugat, a karaván halad”. A közönség azonban, mely aggódó figyelemmel lesi ennek a fontos kérdésnek minden mozzanatát, joggal megvárhatta, hogy — ha már a fölvetett javaslatot el nem fogadták, valaki legalább megmagyarázza, hogy annak kivitele teljes lehetetlen, az ezer meg ezer akadályba ütközik, az egy bolond, abszurdum idea stb. De senki nem szólt rá egy árva szót sem.

A közönség tehát kénytelen ezt a legterhebb és a legvégzetesebb *mulasztásnak* minősíteni, melyért a hatóság nemesak nekünk, de utódainknak is súlyos felelősséggel tartozik.

Ennek a mulasztásnak sajnos következménye az, hogy Miskolcz város lakosai örök időkre elmosdanak a *forrásvizet* s kénytelenek neki menni a *Sajónak*!

Bölcs urak, ott a városházán! Mi ebbe a helyzetbe semmi áron bele nem nyughatunk. Mi nem akarunk sem ebben az esztendőben, sem a jövő században Sajó-vizet inni. Nekünk artézi víz kell!

A vízmű munkálatai még nem haladtak annyira, hogy azokat be ne lehetne szüntetni. Költséggel jár talán? Ennél a kérdésnél nem szabad a zsuroriság elvét követni. Itt legfőbb kincsünk: *egészségünk* van szó, melynek fentartója a tiszta, jó ivóvíz. A ki itt krajezároskodik, az városunk közegészségügye ellen intéz bűnös merényletet. Statisztikailag ki van mutatva, hogy *azokban a városokban, a hol artézi vizet isznak, a halandóság a legkisebb százalékra szállott alá*.

Még nem késő a mulasztást pótolni. Éppen azért a város közegészségügye érdekében kérve kérjük a hatóságot: térjen vissza a Sajó partjáról és kezdje meg a próbafúrásokat az artézi forráshoz.

Ha pedig ezt a tervet most sem látná helyesnek vagy kivihetőnek, a lakosság megnyugtatósa czéljából legalább adja okát annak: miért nem teszi meg? Miért szorul Miskolcz város, ez a forrásvizekben bővelkedő Miskolcz város a Sajó vizére?

A míg ennek elfogadható okát nem adják, addig mi szünet nélkül fogjuk hangoztatni és követelni, hogy: *artézi vizet Miskolcznak!*

(—t.)

A női ipariskola.

Városunk a kultur-intézetek létesítése terén az utóbbi időkben gyors lépésekkel haladt előre. Ugy látszik, pótolni akarja a mult idők nagy mulasztásait.

A főgimnázium régi épületének megvételével két olyan intézetnek vetette meg alapját, a mely intézetekre égető szükség van.

Abban az épületben adott hajlékot a város a *zenekonzervatóriumnak*, mely második évi fennállása alatt az emelkedésnek magas fokára emelkedett. A zenekonzervatórium nagy missziót tölt be a zeneművészet meghonosítása és a zenei izlés fejlesztése terén, s e mellett megélhetési módot nyújt sok szegény gyermeknek. Az intézetnek az utóbbi időkben rendezett házi zeneestélyei fényes tanubizonyságot szolgáltatnak arra, hogy az intézet életképes s az a segély, melyet a város ad, nagyon hasznosan gyümölcsöző tőke.

A másik intézet, melyet a város abban az intézetben elhelyezett, a *női ipariskola*. Ez az épület is oly rohamos léptekkel fejlődik és halad előre,

hogy szinte megdöbbenő. Az a szerény intézet, melyet városunk lelkes hölgyei alapítottak, a város védő szárnyai alatt íme az ország legelső intézetévé fejlődött. Bámulatos az a lelkesedés, melylyel közönségünk ezt az intézetet fölkarolta. Ki hitte volna, hogy ennek az iskolának most átalakított pompás nagy terméi így megteljenek növendékekkel? Megteltek azok gyönyörűségesen. Míg Kolozsváron az állam által fentartott női ipariskola növendékeinek száma csak 58, Debreczenben 74, Szegeden 40, addig Miskolczon a növendékek száma 112. A budapesti állami ipariskola után a miskolczi ipariskola a legnépesebb az egész országban.

De éppen ez a rohamos fejlődés az, mely — mint fentebb készakarattal mondtuk — megdöbbenő! A növendékek nagy száma okvetlenül megköveteli, hogy a város erre az intézetre még több áldozatot hozzon. A tantermek berendezése, a tanerők szaporítása immár elodázhatatlan szükségévé vált. Az intézetben két rendes tanítónő működik, kik közül az egyik az igazgatói terhes teendőket is végzi. Most szervezték a harmadik osztályt, a ruhaszabás és ruhavarrás osztályát. Hogy a már felállított három osztályban a rendszeres tanítás két tanítónő működése mellett hiányt nem szenved, az esakis *Gebe* Endréné igazgatónő fáradhatatlan munkásságának és páratlan szorgalmának köszönhető. De ez az állapot sokáig így nem maradhat. Mert míg Kolozsváron 58 növendék mellett 4, Debreczenben 74 növendék mellett 5, Szegeden 40 növendék mellett 3 tanerő működik, addig Miskolczon 112 növendék mellett két tanerő nem bírhatja sokáig a munkát.

A városi iskolaszék *Pataky* Sándor elnöklete alatt tegnap délután ülést

tartott, a hol a női ipariskola helyzetét beható tanácskozás tárgyává tették s abban állapodtak meg, hogy a városi képviselőtestülethez javaslatot terjesztenek az iránt, hogy a képviselőtestület feliratot intézzen a kereskedelemügyi minisztériumhoz. A feliratban kifejtve a fentebb körvonalazott helyzetet, arra kéri a minisztert, hogy a női ipariskolához államsegéllyel egy harmadik rendes tanítónőt 600 frt és egy óraadót 300 frt fizetéssel alkalmazzon.

A város ebbeli kérelmét azzal indokolja, hogy ő, nehéz pénzügyi viszonyait tekintve, ezt az újabb áldozatot meghozni nem képes. S a városnak ebben tökéletes igaza van. Miskolcz városa kulturális czélokra ez idő szerint oly nagy összegeket áldoz, melyek a törvény által megkivánt 5%-ot messze túlhaladják.

Mi abban a meggyőződésben vagyunk, hogy Miskolcz városa e tekintetben nem hiába fog kopogtatni a miniszter ajtaján. Ha a miniszter más városoknak erre a czélra meg tudta adni a kivánt segélyt, megadhatja azt Miskolcz városának is. Igazságos kérelmünknek kell, hogy odafent is szószólói legyenek; mert utóvégre is miért választott Miskolcz városa két kormánypárti képviselőt?

— **Ki nyeri meg a játszmát?** A politikai sakkjáték utolsó húzásait teszik. A döntés végre valahára bekövetkezik. De hogy merre, azt még mai nap senki sem tudja. Ha meglesz a megállapodás, akkor azonnal fogja Bánffy jelezni a visszavonulását. Ha pedig ellenkezőleg a döntés béke nélkül jön létre, Bánffy Dezső magának *pártja által új bizalmat akar szerezni*, hogy azután az ellenzék harsza ellen új ütőkártyákat használhasson ki s a korona előtt hivatkozhatson a párt tüntető bizalmára.

Csak hogy ettől az ellenzéknek már nem

kell félnie. Mert Bánffynak nagyon rosszul áll a szénája magában a szabadelvűpártban. Harminez év óta nem volt ez a nagy párt önmagában annyira meghasonolva, mint most. Két tábor van a Lloyd-épületben: az egyik a béke, a másik a háboru tábor. A békepárt feje *Szell* Kálmán, a háboru-párt vezére *Bánffy* Dezső; azaz, hogy a Tiszák. És annyi bizonyos, hogy a *Szell Kálmán gárdája nagyobb*, s soraiban vannak a szabadelvűpárt tekintélyesebb alakjai. Ezek már régóta *türelmetlenül nézik a miniszterelnök ravasz béke-taktikáját*. Ismeretes Szell és Bánffy konfliktusa is; mert míg az előbbi őszintén dolgozott az ország által oly várva-várt béke megteremtésén, az utóbbi mindent elkövetett, hogy a béke meghiusuljon.

Ha már most a miniszterelnök csakugyan azzal állana elő, hogy a béke megbukott: *a Szell pártja sikra szállana ellene* és akkor Bánffyt elejtik a szabadelvű pártban, a mi még esnyőbb vége lesz. S ezután Szell hívei kerekednek fölülr és megteremtik az áldásos békességet. A félve húzódo politikai sakkjáték utolsó szenzációs húzásai következnek, melyekkel eldől, hogy ki nyerte meg a játszmát.

A bortörvény gyarlósága.

Úgy tapasztaltam, hogy a „Szabadság” nagy előszeretettel foglalkozik a borkereskedők visszaéléseivel és a borgyártást tiltó 1893. évi XXIII. törvényezikkel.

Most, midőn annyira foganatosítják e törvényt, aktualis egy kis tárgyilagos áttekintést vetni a nevezett törvény előnyére és kárára, mert szakkörökben köztudomású dolog, hogy e törvény a legmesszebb menő károkat idézte és idézi elő.

Törvényre — alapjában véve — a műborok ellen *feltétlenül szükség volt*, de a XXIII. tez. nemesak hogy nem felel meg a czél-
nak, hanem kiszámíthatatlan károkat okoz az amugy is gyenge kereskedelműeknek.

E törvény megszerkesztőinek — szerintem — mindenekelőtt tájékozást kellett volna szerezniök az egész vidékek termőképessége felől minőségét illetőleg, mert sok azon vidékek száma, a hol a termelt borok bár nem

munkás letette szerszámját, a kereskedő bezárta boltját, a hivatalnoksereg meg a lateinerek letették pennajukat. A katona is pihen és feszes tartással lépked az aszfalton. Szóval pihen és ünnepel minden...

Minden ünnepnap, minden ünnepi alkalom egy-egy viruló oázis, mely létünk sivár hétköznapiasságába egy kis változatosságot, meleget, fényt áraszt. És én mégis olyan kedvetlen, szomorú vagyok, mert mikor ezeket a vidám arezokat látom, még akkor is a kételkedés fog el és rabjává tesz. S elgondolkozom. Olyan szegény vagyok, mint a templom egere, kinek — Isten a tanum — nincs egyebe, csak egy bolondul résztvevő, érző szive. Olyan bolond ez az én szivem, hogy gyötrelmei között is világboldogságról, világbékéről álmodozik. Pedig hol van ez még? Mennyi rajongó fog még addig mártirhalált szenvedni? Mennyi ragyogó elmét fog még ez a gondolat az örületbe kergetni? Mert csak rajongók, makacs ellenállásra kész bohém emberek agyában születnek meg az ily — ez idő szerint — hiábavaló gondolatok. Mert nem ostobaság, hiábavaló dolog olyasmire gondolni, oly dolgokon tépelődni, miknek kivitele oly végtelenül messze jár?

Boldogság: frázis, üres szóbeszéd. Hát lehetek-e én akkor boldog, mikor tudom, hogy a világon annyi megszámlálhatlan millió ember küzd a kenyérért? Azért a száraz, fekete kenyérért, a mely a ráceppent veritéktől savanykás és élvezhetetlen. Hogy lehetek én boldog, mikor tudom, hogy akkor, midőn én a meleg, jól fűtött kávéházban forró theámat szüresölöm, akkor sok ezer és millió ember, asszony és éhező gyermek fázik, didereg? Nem, nem ismerem a boldogságot.

Megpróbálom elfeledni s fejemből kiűzni a bűt, a gondot. Megpróbálom elűzni az ily világgyűlöelő gondolatokat.

Ma reggel éber álomból egy cigánybanda zenéje zavart fel, egy nyomorult, öreg koldusasszony alamizsnát kért tőlem. Ugy mondják, ha cigányt és koldust lát az ember napkeltekor, ez nagy szerencsét jelent.

No, édes Istenem! Köszönöm ezt a szép szerencsét! A ki úgy, mint én, nyomorult pár fillérrel megy bele abba az örökös vásári zsivajba, az emberek közé, az ugyan szép szerencsés. Veszekedett szerencse az, mikor segíteni szeretnék a szegényen, a nyomorulton és nincs módomban, mert azt

TÁRCZA.

Árva a fa...

<i>Árva a fa</i>	<i>Lombtalannúl</i>
<i>Lehallott a</i>	<i>Ég felé nyúl</i>
<i>Lombja,</i>	<i>Teste.</i>
<i>A szél éjjel</i>	<i>Bús őszi szél</i>
<i>Szerteszéjjel</i>	<i>Neki regél</i>
<i>Hordja,</i>	<i>Este.</i>

*„Egy szép leány
Szeretöt vár . . .
Kér . . . sír . . .
Temetőben
Készülőben
Két sír . . .”*

K. Béla.

Bánat-virág.

— A „Szabadság” eredeti tárczája. —
Irtta: *Lengyel Dezső.*

Vasárnap délután. Ott ülök a Pannónia ablaka mögött s gondolataimba mélyedve, nézek ki a népes utcára. Szemlélem a járó-kelőket és látom, hogy egyik-másik vidám, mosolygós. Hiszen ünnep van. A

hamisak, a nevezett törvény értelmében azonban forgalomba nem hozhatók. Szükséges lett volna e törvényt első sorban is a termelőkre alkalmazni, mert volt alkalmam tapasztalni, hogy a termelők vizezik borikat. Ebből pedig az következik, hogy a kereskedő már vizezett bort vesz s miután ezt vizsgálat esetén igazolni képtelen, daczára ártatlanságának, ő issza meg a levét, mely pedig igen-igen keserű. Mert hogy védekezzen a kereskedő az ily visszaélésekkel szemben? „Vegyelemeztessen!” Hangzik a válasz mindenfelől. De hisz ez képtelenség. A nagykereskedő — ki egy vidékről 4—5 ezer hektoliter bort akar venni — vegyelemeztesse meg a termelő minden hordó borát? Mikor? A vétel előtt vagy után? A vétel előtt vegyelemeztesse meg a termelő ezer hordó borát, mely művelet 10,000 frtjába kerül? Tehát csináljon magának 10—12 ezer frt költséget, még mielőtt tudhatná „forgalomba hozható-e” egyáltalán a bor, vagy meg-e fog alkudhatni a termelővel? De tegyük fel, hogy akad oly borkereskedő, (?) ki megvizsgáltat minden hordó bort, mielőtt alkuszik rá. A termelő, mielőtt megveszi borát, pecsételni nem engedi hordóját — s jogosan. Hát addig vagy aközben, míg a vegyállomás véleménye megjön, hányszor vizezheti a termelő a borát, mire kóstolás alkalmával rá nem jöhet még a legjobb borismerő sem?

A vége tehát az, hogy óriás költségei után vagy nem alkudhatik, illetve nem veheti meg, vagy mégis vizezett bort hozott pinczéjébe tudtán kívül. Hogy annak nem ő az oka, azt bizonyítani nem tudja, s így ő bünhődik a termelők miatt.

De nemesak a termelőkkel szemben nem védekezhetik a kereskedő, hanem vevőivel szemben sem. A vevő kapja tőle a bort, tesz vele a mit akar; vizezi, szeszszel keveri, szóval pancsol. A boremelőző bizottság — ezek az új törvényhatósági közegek — véletlenül megvizsgáltatják s a bor hamisnak találják. A vevő előmutat egy számlát, hogy kitől vette ő azt (?) a bort. A számlázó czég ellen tehát vizsgálat indítatik, de olyan kotyvalékok természetesen nem találtak s a t. vevő urat ennél fogva meg is büntették. Hanem ha azt méltóztatik hinni, hogy a kereskedő ur nem bünhődött — daczára ártatlanságának — akkor nagyon tévednek, mert a közben megjelent már a lapokban, hogy X. Y. borkereskedő czéget a „tisza borhoz” ezimzett vendéglő

mondja egy praktikus, századvégi közmondás, hogy: Pénz beszél . . . Hát hogy segíthetek én máson, mikor nekem is ápolóra, támaszra van szükségem? Nem, nem segíthetek és ez nagyon fáj nekem. Mit csináljak?

Azt mondják, hogy a ki erején felül való dolgokra gondol, erejét felülmuló nagy tervekéről ábrándozik, az bolond. Igaz! Bolond vagyok, mert a helyett, hogy a magam keserves sorsával törődnek, mindig, éjjel, nappal, jártamban, keltemben csak a mások, a szegény proletárok, páriák szenvedése, nyomorusága jár az eszemben. Fájó szívem ezekért vérzik és szenved el a türelem Golgotáját. Mert tűrök, várok.

Képzetelem még mindig keres egy támpontot és még mindig azt reméli ez a szenvedésektől átkérgesedett agy, hogy lesz idő, midőn ember ember jóléteért fog munkálni.

Még mindig az a remény táplál, hogy eljön az az eszményi szép kor, melyben valósággá válik az a mondás, hogy: egy akol, egy pásztor. De várni nehéz. Hiába mondja a hit szava, hogy: tűröké a mennyek országa.

Én nem hiszek neki!

tulajdonosa borgyártás miatt följelentette. És azután hiába minden mosakodás. A borkereskedő közönség bizalmatlan lesz a czéghez, bármily fényesen végződtek is rá nézve a vizsgálat eredményei. Az a czég többé üzletet nem csinálhat, csak azért, mert valaki gyanúsította, mert valaki rá akarta háritani csalásait.

Említettem, hogy azon törvényhozó uraknak föltétlenül tájékozást kellett volna szerezniök az egyes vidékek termőképessége felől minőséget illetőleg, mert nagy azon vidékek száma, melyeknek termése e törvény értelmében forgalomba nem hozható.

Valóban egy vidéken, hol 5—7 százalékos (mellig) borok teremnek — melyek tényleg természetesen — de forgalomba nem hozhatók. Indok: glicerín és extrakt hiány. Hát kérem nem neveltséges indok ez? Hát lehet arról a termelő, hogy az ő bora extract hiányosan terem. Hát hamisította ő a borát, ha *nincs* elég glicerín benne? De a kereskedő csak legkevesebbet tehet róla, hogy extracthiányos bor is terem. E szerint azt a bort a kereskedőnek nem szabad megvenni. S vajjon mit fognak azok a termelők csinálni, kiknek kizárólag a szőlőtermelés az egyedüli jövedelmi forrásuk? S még egy kérdés: vajjon nem fog kelleni a termelőknek — daczára, hogy borukat el nem adhatják — szőlőjük után adót fizetni.

A XXIII. törvényezik tehát ezen irányban is hiányos. Miért tudja a termelő a 66 kgros buzáját eladni, hiszen abban még kevés a tápláló anyag. A bort, melyben kevés az extract, nem, azt igen, hol itt a következetesség? Ha valamely kereskedőnél ilyen bort találunk, annak nincs joga bizonyítani, hogy így vette és ott, ahol vette, csak ilyen bor terem, hanem azt megbüntetik, semmivé teszik. Miért nem engedik meg a kereskedőknek, hogy ily borokat extraktidús borokkal felsegítsen? De nem-hogy ezt nem teheti, hanem még nem is látta, mit megbízottja vett — a vasut állomáson megvizsgálják — és őt tönkreteszik Magyarország egyes vidékeinek rossz termőképessége miatt.

E törvényt tehát nagyon jól gondolhatták ki, de annál rosszabbul fogantatosítják, mert nem hogy elősegíti a kereskedelmet, de elnyomja, megnehezíti s majd rövid idő múlva olyan emberek bátorkodnak csak borkereskedőknek lenni, kiknek nincs mit veszteniök, mert jómodu ember nem fogja magát annyi kellemetlenségnek kitenni, de főleg vayo-

Hiszen már évezredek óta földi Isten a zsarnokság, a hatalom, de nem az ember-szeretet. Hiszen már évezredek óta tűr, szenved az a sok millió nyomorult ember csak azért: csak azért küzd, dolgozik és eszi veritéktől nedves, fekete kenyerét, hogy ezernek, százezernek legyen — oh fürtelem — legyen friss, ropogós peccsenyője.

És az a sok millió ember csak tűr, szenved. Hiába. Mit csináljon? Nem kezdhet egyszerre valami újat, mert ott áll vele szemben a hatalom vak eszköze: a katonaság. Az ész, a jog, az isteni és természet törvénye ellen a kard, a puska, az ágyú. Hát még mi? Még valami. A szolgaság járma, melybe az ember, ez a rabszolgalelek, ez a gyarló, halandó földi féreg évezredek használat után úgy belenyomorodott, hogy ha alkalom nyílik is reá, még akkor sem rázza le magát.

Pedig már ideje volna annak, hogy lehulljanak a bilincsek és fejszabaduljon az ember. Ideje volna már annak, hogy legyen világosság és mindenütt ragyogjon álmaink glóriája, a jövő isteni zenéje és jelszavunk: Szabadság! Egyenlőség! Testvériség!

nát a törvény hiányossága, rossz alkalmazása végett (mely egy-egy rosszakarójának módot nyújt ot tönkre tehetni) annyira kockázatni.

A legelső teendőjük a borkereskedőknek szerintem az lenne, hogy a kereskedelmi kamarák révén együttesen dolgozzák ki e törvényt úgy, hogy ne csak ellenőrizve, hanem védve is legyenek és ne legyen oly nagyon könnyű egy czéget egy-egy embernek még csak gyanúsítani sem, mert nem elégtétel a kereskedőknek, üzlete, vagyona és hírneve ellenében a rágalmazónak 3 havi önköltséges fogházra való elítéltetése.

És ha sokáig késnek a kereskedők, ezen üzletág úgy elromlik, hogy kár volt annyit költenie az államnak és a termelőknek a szőlők megújítására, mert mire a szőlők rekonstrukciója teljes lesz, a külföld, mely a mostani hajsztát élénk érdeklődéssel kíséri, bizalmatlan lesz úgy a termelő, mint a kereskedővel szemben, már pedig magában az országban sokkal kevesebb fogy el, mintsem *termőképes időben* a külföldet nélkülözhetnék.

Jól gondolják ezt meg törvényhozó, kereskedő és termelő urak!

W. J.

Kis nagysámék.

Napról napra jobban érik az eutberiség a végelpusztulásra. Nemesak fűnek-fának tartozunk, de az életnek is ki-ki egy korrall. Az idő önmagát ugorja át; vannak évek, mikor a tél marad el, máskor a tavaszt nem törleszti, néha a nyarat őszzé változtatja s viszont őszzel vendégszerepelteti a tavaszt.

Az élet utánozza az időt, vannak férfiak és aggok, kik sohasem voltak fiatal emberek, de nem akarnak megvélni. Látunk ifju embereket még az első virágzás előtt, kik már komoly tudósoknak adják ki magukat és nem szeretik, ha fiataloknak tartják. Találkozunk gyermekekkel, kik nem gyermekek, csak még ki nem fejlődött lányok.

Menjünk csak végig az utcán, a köztereken és nézzük meg a mamákat apró leánykáikkal, s eszünkbe jut Balzac mondása: *ninesenek nőgyermek, csak kis nők és nagy nők.*

Hol van az aranyos gyermekkor, a futkosás, jó kedv, közvetlenség? A kis ezizomás babák karöltve sétálnak komolyan egymással és beszélnek a nap eseményeiről, a divatról, valódi kis nagysámok, kik adják-már a „bontot” s a babaruhákban kalandokról álmodoznak.

Vannak 7—10 éves lányok, kiknek lelkiállapota a regény átélésére ki van fejlődve, csak a test szegül ellene.

Ide juttatott a modern nőnevelés, a sok felesleges tudomány, a négy fal között töltött sok idő, mielőtt kifejlődnek, éretté teszi a gyermeket. A mult nyáron volt alkalmunk olvasni egy kis nagysám levelét valamelyik fürdőből keltezve egy másik kis nagysámhoz. A piczike unatkozik, kevés a fiatal ember, katonatisztek ninesenek, a kirándulások unalmasok. Csupa hangversenyek vannak, a színházban meg egy jóra való operettet sem adnak. — Ha ezt a kis nagysámot szülei fürdő helyett valami egészséges faluba küldik egy egyszerű családdhoz, a hol megtanulja azt, hogy mi a gyermek öröme, úgy sorsának elejét veszi, de hova hanyatlik ez a gyermek?

Ott falun megtanulhatta volna, hogy a mezőn futkosni, mezei virágokat szedni, lepkeket üzni, ez a gyermekek öröme, azután

a gyümölcs-szedés, felmászni a cseresznyefára, epret szedni az erdőbe, enyelegni a kakukkal és játszani egymás között, ez az élvezet.

Milyen más egészségesebb színben jött volna vissza ez a kis nagysám onnan, mint a fürdőről?

A kis nagysámok hamar elvetik a babajátékot, szegyenlik, hogy gyermekek és csak hamar *idegesek* lesznek.

Milyen okosabb volt az a világ, mikor a városi gyermekeket cserébe adták falura, a hol a falusi élet ártatlan örömei vésődtek a gyermek kedélyeibe, akkor nem voltak kis nagysámok, míg a 15 éves leánynak is a gyermekek között volt helye és játszott a legkedélyesebben.

Nemsokára nem játszanak a gyermekek, de annál többet játszik majd a sors velök...

UJDONSÁGOK.

Mulatságok naptára.

Február 11-én: A róm. kath. nőegylet „Kék-asszony” bálja a Korona szállóban.

„ 12-én: A miskolci mezőgazdák táncestetéje a Koronán.

„ 13-án: A máv. altiszti kör táncestetéje a Koronán.

„ 14-én: Tiszti estetéje a Koronán.

„ 14-én: A miskolci polgáregylet farsangi férfi társasestetéje saját helyiségeiben.

„ 18-án: Az év. ref. főgymnázium ifjúságának tánczesztel egybekötött hangversenye a Koronán.

„ 19-én: A miskolci nemzeti Kaszinó férfiestetéje saját helyiségeiben.

Márczius 5-én: Az ág. ev. nőegylet theaestetéje a Koronán.

„ 11-én: A miskolci tanítók „Otthon” körének hangversenye a „Korona” szálló nagytermében.

„ 18-án: A kereskedők és kereskedőifjak egybekötött táncestetéje a Seper-szállóban.

— **Eljegyzés.** Szászi *Korcs* Gyula, a miskolci vasúti üzletvezetőség fiatal hivatalnokja vasárnap váltott jegyet *Szaffka* Gizella urhölgygyel, *Szaffka* Pál miskolci kir. közjegyző szép és műveltlekű leányával.

— **Esküvő.** *Janic* Mátyás ózdi vasgyári vendéglős holnap tartja esküvőjét *Polez* Etelka urhölgygyel.

— **Jogot a nőknek!** „Ujtás a bálteremben” cím alatt lapunkban közölt cikkeknek már is mutatkozik némi eredménye. A kékasszony-estetéje alkalmából ugyanis a rendezőség elhatározta, hogy a III. négyesre a hölgyek fogják fölkeríteni tánczosaikat. Már ezen a téren is némi eredmény, ambar a jogegyenlőség elvének az volna a megfelelő, ha a tánczok felére a férfiak, másik felére a nők választanák meg tánczosaikat. Ugy gondoljuk, hogy ebben a férfiak is szívesen megnyugodnának s nem tekintenek ezt jogfeladásnak.

— **Tánczesztély.** A miskolci ipartestület szombaton, e hó 4-én tartotta tánczesztélyét a „Korona” szálló disztermében. Az estetéje ugy erkölcsi, mint anyagi tekintetben sikerültnek mondható. Városunk polgárságának színe-java sietett a fényesen kivilágított terembe, hogy a hétköznapi fáradoalmak után kedélyét a barátságos összejövetel örömeiben fölfrissítse. Annyi szép leányt és szép fiatal asszonyt ritkán lehet látni együtt, mint a mennyi ebben a mulatságban összejött. A tánczoló párok festői szépségű csoportjában eleget gyönyörködtek az öreg ifjak és

az ifju öregek, a kik maguk nem *járták*, hanem csak *látták* a tánczot. A kik pedig *járták*, azok bizony sohasem felejtik el, hogy „volt egyszer egy éjszaka...” Igen, tündéri éjszaka volt, melyben csapongott a jókedv, örömtől kipirult, boldog arcokat látott mindenütt a szemlélő. Nem jutott ott eszébe senkinek, hogy ex-lex világot élünk s ha ez elmúlik, majd fizetni kell a tömérdék adót. Mindenki csak az örömeinek élt. Az első négyest 54 pár tánczolta. Hogy meddig tartott a mulatság? Hát bizony egészen világos reggelig. Voltak olyanok, a kik még akkor sem akartak hazamenni.

— **Eljegyzés.** *Hausbrunner* Emil budapesti lengyári hivatalnok vasárnap tartotta eljegyzési ünnepélyét *Weisz* Lujza urhölgygyel, *Weisz* Alajos vállalkozó, miskolci lakos leányával.

— **Kaszinó-bál Mező-Kövesden.** A mező-kövesdi kaszinó szombaton este tartotta farsangi tánczvigalmát a „Korona” termében, mely fényesen sikerült. Jelen voltak: *Asszonyok*: Fekete Lászlóné, Harangi Sándorné, Harangi Gyuláné, Dr. Herczeg Frigyesné, Kalo Jenőné, Dr. Keizer Akosné, Ligethy Gyuláné, Nyusztayné, özv. Patakyné, Szeghó Kálmánné, Szrogh Istvánné, Zsivkovics Antalné. — *Leányok*: Antóny Terike, Bartha Katinka, Harangi Margitka, Holló Erzsike, Hosszfulussy Katóka, Nagy Etelka, Ninity Erzsike, Pankuch Editta, Subich Erzsike, Szrogh Annuska.

— **Egy új keresetforrás.** Valami gyári munkás érdekes keresetmódra talált. Ugyanis sorba járja a kiadó lakásokat, beállít a tulajdonoshoz és hivatalos komoly képet vágva megkéri, hogy mutassa meg a kiadó lakást vagy butorozott magános szobát; aztán megbírálja kritikus szemekkel, megkérdi az árát. Erre elmondja, hogy Budapestről a hónap közepén vagy végén egy nagy hivatalnok fog jönni a vasgyárhoz, a ki őt megbizta, hogy keressen neki alkalmas lakást. A lakást rendszeren jönnek, szépek találja, az árára nézve pedig azt szokta mondani: „na hát ennyit biztosan meg fog adni az az ur!” És hogy az üzlet biztosabb legyen, hát kér egy vagy két koronáskát. Szegényesebb helyen, vagy a hol csak asszony van a háznál, ott szállást szokott kérni, a mit rendszeren meg is kap és másnap reggel egy pakli gyufát hagyva emlékül, eltávozik, hogy új üzletet köthessen.

— **Senzációs eset** ezimén egyik laptársunk közli, hogy egy vasúti munkásnak a rendőrségnél tett azon vallomása alapján, hogy ő látta, mikor egy fiatal asszony kis lánykájával a Sajóba ugrott. — a mentők még mindig keresik az öngyilkosokat. Mint értesültünk: e hírek semmi alapja nincs és legfeljebb egy tulizgatott agy rémszüleménye az egész.

— **Közgyűlés.** A miskolci nemzeti Kaszinó f. hó 19-én tartja évi rendes közgyűlését báró *Vay* Béla elnökte alatt.

— **Véres lakodalom.** Vigan muzsikáltak *Csuhay* István darózi lakos házában abból az alkalomból, hogy leányát férjhez adta. A vendégek között ott volt *Csuhay* József és *Szalóki* József szomolyai lakos is. Ezek valami dolog miatt összepereltek, mire *Csuhay* Szalókit képen ütötte, *Szalóki* e miatt oly dühös lett, hogy *Csuhay* egy a csizmaszár mellől kirántott késsel össze-szurkálta.

— **Gazdasági előadások.** A Borsod-megyei Gazdasági Egyesület február hó folyamán a következő községekben rendez népies gazdasági felolvasásokat, u. m. 11-én Heő-Bában, 13-án Cserépfaluban, 14-én Borsod-Ivánkán, 17-én Edelényben, 18-án Ónodon, 22-én Csermelyben, 23-án Apátfalván és 27-én Parasznyán. A felolvasások főbb tárgyai a következők: gyümölcsészet, földmívelés, növénytermelés, méhészet, állattenyésztés, állategészségügy, trágyakezelés, takarmánytermesztés stb.

— **Kéménytűz.** A Szőke Pál gyárának kéménye vasárnap este 6 órakor ismét kigyult, ezuttal harmadszor. És égett gyönyörűen vagy egy fél óráig, mely idő alatt a környékén lakók borzasztó szép látványban részesültek. Figyelmeztetjük ujjolag a gyártulajdonost, hogy ezt a veszedelmes kéményt jobban gondozza, mert ezeknek a gyakori kéményégéseknek egyszer végzetes következménye leend.

— **Az a bizonyos kínai kőfal** még mindig *korlát nélkül* van, tehát figyelmeztetjük az öngyilkos-jelölteket, hogy most még egész bátorsággal, *korlátlanul* kitörhetik rajta a nyakukat. De máskülönbben is látványosság számba megy. Oldalait hatalmas penészfoltok diszítik, a mi nem esoda, mert hiszen a tetején, közvetlen a fal mellett 4—5 hatalmas tőcsa terjeszkedik, melyen hébe-korba esónakázni lehetne és a melyeknek fölőlesleges vize a fal tetején folyva át, mint Niagara-zuhata, ömlik alá a mélységbe, az alsó kövezetre. Ha így ázik sokáig a fal, akkor nem sokára korlát se kell rá. De pardon! Haszna is van annak a modern építkezésnek! A lelkeszlak előtti feljáró beszögéledést az aszfaltbetyárok és csavargók megtették utcaiz nyilvános illemhelynek. A felső-papszer utcaiz feneketlen sárról jobb, ha nem regélünk. Oh Felső-Papszer-utca rendezése, jöjjön el a te országod!

— **A dalestély utóhangja.** A miskolci dal- és önképzőkör e hó 1-én tartott dalestélyén a megjelent hölgyek névsora a következő: *Leányok*: Brotán Miczike, Szabó M. Zsári Zsuzsika, Nemes Zsuzsika, Schenvitzky M., Szepesik Ida, Maikovszky Ida, Valovits Ilona Karabinszky nővérek, Boritás Mariska, Fekete Birike, Pollák nővérek, Botos nővérek, Petrik Margitka, Lipták Magdus, Szotáczy Mariska, Daubek Jolán, Petrik Emma, Dienes Irén, Baesa Annuska, Benke Mariska, Németh Anna, Büdy Róza, Lang Róza, Kundrák Vilma, Illés Gizella, Kosztolányi Zsuzsika, Goldman Rozália, Ruzieska Mariska, Novotni Vilma, Thom nővérek, Pausek Sarolta, Kasza Róza, Nógrádi Jolánka. *Asszonyok*: Nagys. Krón Ignáczné, dr. Egry Miksáné, Brotán Jánosné, Rácz Lászlóné, Sárfy Józsefné, Zsári Sámuelné, Schenvitzky Andrásné, Szotáczy Jánosné, Lipták Istvánné, Valovits Gyuláné, Eberhardt Józsefné, Szepesik Jánosné, Nemes Lajosné, Kerekgyártó Károlyné, Boritás Jánosné, Sztrika Béláné, Novák Bertalanné, Pollák Jánosné, Majeresák Ferenczné, Dienes Bálintné, Davidek Józsefné, Heiser Jánosné, Grill Nándorné, Nógrádi Vilmosné, Kundrák Sámuelné, Kasza Sándorné, Típanucz Györgyné, Rosenberg Lajosné, Daubek Józsefné, Abramovszky Lajosné, Steinbinder Istvánné, Szabó Agostonné, Kaszl J. né, Poppe Vimosné, Büdy J. né, Lóczy Lajosné, Maikovszky Gyuláné, Baesa Károlyné, Karabinszky Lajosné, Petrik Lajosné, Petrik Józsefné, Csasznek Ferenczné, Ruzieska Ferenczné, Borbély Jánosné, Pausek Vinczéné, Kosztolányi Ferenczné, Gáll Lajosné. Az estetéje sikeréhez felülfizetéssel a következők járultak: Nagys. Görgy László üzletvezető, Léderer Rezső építész-mérnök 4—4 frt, Richter Mátyás fűtőházi főnök, M. A. V. Altiszti köre, 3—3 Lóvy Vilmos mérnök, 2 frt 50 kr., Dr. Baruh Gyula gyógyszerész, Havas Dávid mérnök 2—2 frt, Dr. Egri Miksa, Gyurkovits Béla, Abramovszky Lajos, Pollák Gyula 1.50—1.50 kr., Gotváld Sámuel 1 frt 40 kr., nagys. Kron Ignácz főmérnök, Hermann Ernő mérnök, Brotán János művezető, Steiner Benő, Bodnár Lajos, Vigner Gyula kazán-biztos, Büdi János, Szabó Agoston, Torday József, Lóczy Lajos, Géczy Gyula, Auer Lajos mérnök, Daubek Jakab, N. N., Filler Ferencz 1—1 frt, Zeiler Ármín 70 kr., Zsary Sámuel, Morafesik János, Boritás János, Hraboczky József, Berger Adolf mérnök, Gál Sándor, Zalzberger Zsigmond, Baesa, Ferencz, Gelber György, Lipták István, Karabinszky Lajos, Petrik József, Petrik Lajos,

Ádányi László, Fischer Gusztáv, Husztolesz Ignác, Szemes Sándor mérnök, Svaszta Károly 50—50 kr. Összesen 52 frt 60 kr. Ezen összegből a szegényebb sorsu vasuti munkások gyermekeinek feiruházására 17 frt 29 kr. fordítatik. A szíves felülfizetésekért ez uton is hálás köszönetét fejezi ki a dalkör választmánya.

— **Ezüst-lakodalom.** Roller István, a miskolci közkórház gondnoka és a hadastyán-egylet elnöke vasárnap ünnepelte meg nejevel, Szloboda Terézia urnóval házassági egybekelésének 25-ik évfordulóját. Az ünnepély a család és a jó barátok körében folyt le, mely alkalommal számos pohárköszöntőt mondtak az ünnepelt házaspárra. Mi is őszinte szívből kívánjuk, hogy sokáig éljenek!

— **Dalestély.** A miskolci ág. ev. dal-egylet vasárnap tartotta meg a Korona-szálló nagytermében hangversenyét, melyet nagyszámú közönség hallgatott végig, meggyőződve ez uton is, hogy egy minden tekintetben hivatása magaslattan álló dalegylet szórakoztatta fényes előadásával egy egész estén.

— **Egyet köhint, kettőt köhint.** Megyénk és városunk főbb tisztviselői ugyanez meg lehetnek elégedve azzal a gondoskodó figyelemmel, melyben őket kormányparti lapjaink részesítik. Ha az alispán vagy a polgármester egyet-kettőt köhint, rögtön megjelenik a bánatos hangon írt közlemény, hogy szegény alispánunk, szegény polgármesterünk súlyosan megbetegedett. Ők maguk, mikor ezeket a szomorú híreket olvassák, bizonyára csak mosolyognak. Ha nem mosolyognak, akkor megtapogatják ütöreiket s aggodalommal kérdezik önmaguktól: „Hát csakugyan olyan beteg vagyok-e én?” A mai időben azonban sokan nem hisznek már a nyomtatott betűknek és így ők maguk sem hiszik el, hogy súlyos betegek és csak azért is egy pár nap alatt szerencsésen felgyógyulnak. Laptársainkat ez a szerencsés fordulat sem zavarja meg. Másnap örömtől áradozó szívvel jelentik ki, hogy derék alispánunk és polgármesterünk betegségéből felgyógyult és a mai napon megkezdte hivatalos működését. Hát bizony ez is valami ebben a „Személyi hírek”-ben szegény időben.

— **Hock János Mező-Kövesden.** Hock János, a mezőkövesdi választókerület országgyűlési képviselője nem hanyagolja el úgy a kerületét, mint a mi drága képviselőink: Láncei Leó és Szemere Attila urak. Hock János a maga kerületének minden mozgalmában, örömeiben, bánatában részt vesz. E hó 2-án a Mező-Kövesden alakult fogyasztási szövetkezet gyűlésén résztvett, a mely szövetkezetnek elnökévé őt választották. Résztvett az iparos körnek ugyanazon napon tartott táncestélyén, mely alkalommal a szépművészetekről nagyszabású előadást tartott. Miskolc város közönsége is nagyon szívesen venné, ha a képviselő ur ugyanezen tárgyról itt is tartana, mint tartott az alföld nagyobb városaiban — felolvasást. Ezt az észmét ajánljuk az estélyeket rendező bizottságoknak becses figyelmébe.

— **Értesítés.** Értesítettnek az alsó-miskolci plebániához tartozó róm. kath. hívek, hogy: 1. A kath. autonómiai képviselő-választásra szavazati joggal bírók lajstroma folyó hó 6-ikától 13-ig bezárólag, tehát 8 napon keresztül az alsó-miskolci plebániákban lesz közzszemlére kitéve, a hol azt,

vajjon neve bejegyeztetett-e, kiki megtekintheti; és ha be nem jegyeztetett volna, felszólamlással élhet. A lajstrom e jelzett 8 napon át naponként reggel 8—12-ig, délután 2—5 óráig tekinthető meg a kezelő káplán ur lakásán. 2. A kath. autonómiai képviselő-választás folyó hó 22-én és 23-án (szerdán és esütörtökön) délelőtt 9—12 óráig, délután pedig 2—5 óráig tartatik a belvárosi fiú-iskola I-ső elemi osztályának tantermében. 3. Felhívtnak a választásra jogosított 24. életévet betöltött kath. férfiak, hogy ebbeli jogaikat, egyházuk java iránt táplált részvétőket és érdeklődéseiket ez által tanusítandók, minél tömegesebben gyakorolják. Miskolc, 1899 február hó 5-én. Blazsejorszky Ferenc, apát-plebános.

— **Kereskedők gyűlése.** A miskolci kereskedők és kereskedő-íjjak egylete vasárnap délután tartotta tisztújító közgyűlését Lang Sámuel elnöke alatt az egyleti tagoknak élénk érdeklődése mellett. Elnök üdvözlő beszéde után Weltmann Lipót titkár felolvasta évi jelentését, mely hű és vázlatos képét nyújtja az elmúlt év fontosabb eseményeinek. A szépen szerkesztett évi jelentés öröndetes tudomásul szolgált. Következett a tisztújítás. A Lang Sámuel lemondása folytán megüresedett elnöki tisztségre egyhangú lelkesedéssel Máthé Ferenc gözmalmi helyettes-vezérigazgató választott meg. Az új elnököt küldöttség hívta meg a közgyűlésre s megjelenésekor meleg ovációban részesítették, székfoglaló beszédét pedig nagy lelkesedéssel fogadták. A távozó elnöknek, Lang Sámuelnek, ki nyolcz éven át volt buzgó és lelkes vezetője az egyletnek, dr. Altmann Ignác indítványára jegyzőkönyvíleg örökítették meg kiváló érdemeit. A tisztikar — egyhangú választás folytán — következőleg alakult meg: Al-elnök: Barach Gyula, pénztárnok: Bamsch Béla, jogtanácsos: Dr. Engel Arnold, egyleti orvos: dr. Altmann Ignác, titkár: Weltman Lipót, jegyző: Klein Mór, II. jegyző: Guttlohn Soma, háznagy: Kohn Soma, II. háznagy: Szabó Kálmán, könyvtárnok: Rosenbery Lipót. Választmány: Lang Sámuel, Mahr Pál, Lichtenstein László, Baumgarten Dániel, Fischer Ignác, Friedmann József, Kovács Sándor, Pfliegler Károly, Lang Ottó, Fogel Zsigmond, Feuerstein Izidor, Herz Samu, Schultz Mór, Fogel Mór, Pamlényi Pál, Tauber Péter, Grünwald Samu, Gerő Ignác, Klein Izsó, Klein Emil. Pótlagok: Stern Miksa; Kardos Jakab, Papp József, Katz Jenő. Felügyelőbizottság: Rácz Jenő elnök, Weidlich Pál, Brody Gyula, Juraeskó Béla, Braunfeld Sándor.

Öngyilkos szerelmesek.

A tegnapi fővárosi lapok hírül hozták, hogy Papp Bertalan könyvkötő-segéd és Paulovits Mariska Budapesten a Csömöri-uti „Arany Sas” fogadóban öngyilkosságot követtek el. Az esetet, mely városunkban a szereplők ismert volta miatt nagy megdöbbenést keltett, a budapesti lapok következőképp adják elő.

Vasárnap reggel érkezett meg a reggeli vonattal Budapestre Papp Bertalan könyvkötő-segéd és Paulovits Mariska Miskolcra. A fiatal szerelmesek egy Csömöri-uti fogadóban szállottak meg, hol a bejelentő ívre azt írták: Papp Bertalan és Paulovits Mariska Miskolcra. Szobájukat egy pillanatra sem hagyták el, a mi meglehetősen aggodalmat keltett a szálló személyzetében. Hétfőn délelőtt végre rájuk nyitotta a cselédség az ajtót. Iszonyu látvány tárult szemük elé. A szerelmesek vérükbe fagyva feküdtek a szoba padozatán. A fiatal ember átlőtt fejével

mozdulatlanul, halva; a leány eszméletlen állapotban súlyos sebbel a fején. Rögtön a mentőkért telefoniroztak, kik megjelenve a helyszínén, megállapították, hogy a szerelmesek még reggel követtek el kétségbeesett tettüket. Az éjjeli szekrényen egy levelet találtak, a melyben azt kéri, hogy közös sírba temessék őket; a levél mellett egy miskolci takarékpénztári könyv feküdt 1 frt 50 kr. betétösszegekről kiállítva Paulovits Mariska nevére.

A szerelmi drámának egy megható emléke is maradt: egy nagy papírlap, melyen szabadkézzel rajzolt kördisz között ez a szöveg olvasható:

Vérszerződés.

Én Paulovits Mariska vérszerződést kötök Papp Bertalannal, hogy a míg élek, úgy egészséges, mint beteg állapotban szeretni, becsülni és soha elhagyni nem fogom. Szerelmem megdöntött és szent lett. A ki ezt kettőnk közül megbánna, köteles önmagát sajátkezűleg kivégezni. Isten engem ugyesegéljen!

Miskolc, 1898. május 8-án.

Paulovits Mariska.

A név és dátum círral van szép vonásokkal odairva.

Eddig szólnak a budapesti lapok tudósításai, melyet mi csak azzal bővíthetünk ki egyelőre, hogy Papp Bertalan nem könyvkötő-segéd volt, hanem nyomdász-segéd, szedő s legutóbbi időkig vagyis Budapestre utaztaig itt Miskolczon a Wagner és Szelényi nyomdában volt alkalmazva. Tisztes, józan, szelid fiatal embernek ismerték. Az öngyilkosság híre mélyen megdöbbenette ismerőseit, kik nem is képzelték, hogy ily korán oly szomorú vége lett a szegény Papp Bertalannak. Paulovits Mariska, Paulovits István miskolci szabó özvegyének a leánya, legutóbbi ideig a Schweitzer testvérek miskolci cézegnél volt mint irnoknó alkalmazva és az ott kapott havi fizetéséből tartotta fenn édesanyját nagy családjával. A fiatalok régen szerették egymást és az esetnél az a legkülönösebb, hogy mi sem állotta útját az ő életbeni boldogságukhoz. Öngyilkosságuk okáról egy sor írást sem hagytak hátra.

A lókötés.

Kerékpárosainkat jellemzi azon édeni korba illő bizalom, hogy itt-amott végzendő dolgaik miatt vasparipájukat kávéházak, boltajtók és kapuk mellett támasztják falhoz (jó tulajdonságánál tova természetesen kötetlenül) s midőn tovább haladni akarnak, a kerékpárnak már hült helye van. Miután aztán portást, pinczért és minden közelben álló embert a megrémült károsok megkérdezték s valamennyitől azon utbaigazítást nyerik, hogy elegáns urakat láttak jönni-menni, — a rendőrséghez futnak. Ez idő alatt a tolvaj — „kőd előttem, köd utánam” meszeszerűen — természetesen eltűnik és Isten tudja hányadik határban dudolja „kerestethet a vármegye” s mire megindul a nyomozat, már iszik a káros egészségére és a paripa bőrére úgy mint régen a lókötés.

A kerékpár-tolvajnak egyedül azon hazugságot kell megkoczkáztatni, ha véletlenül rajta érik, hogy próbálta, szemlélgette, elvéstette stb., mert ha már rajta ül a

paripán, vagy számol tetteért, vagy nem. Ha tekintetbe vesszük, hogy valamennyi kerékpár nagyobb értéket képvisel, mint egyes közönséges valódi paripa, belátjuk, hogy az ilyen stikli nem is valami kis csirkefogás és annak dacára, hogy általa a vagyoni nagyobb mértékben veszélyeztetik, még máig sincs ellene valami óvszer alkalmazva.

Eddigél sok helyt és sokan gondolkoztak ugyan már a kerékpár felett, de a beható fontolgatás mindig csak a körül forgott, hogy minek tekintessék a kerékpár, luxus vagy közlekedési eszköznek? A praktikus felfogás győzött, luxus ezikknek deklarálta s a financia sanda szemhunyorítással kimondotta a sententiát: a kerékpár mint luxustárgy megadózándó.

Ezek szerint feltalálták a kerékpárt, feltalálták a kerékpár adót s az első találmánnyal módot nyújtottak arra, hogy az elavult lókötés, kerékpártolvajlással korszerű alakban feleleveníttessék. Szóval minden megvan, a mi a kerékpározással jár, csak arról feledkeztek meg, hogy az ezen tolvajlást nem által veszélyeztetett vagyoni módon biztosíthatassék.

Jóllehet, most még csak a sportvilág élelmes alakjai kísérik szárnypróbálgatásaikat a kerékpárok között s így a kerékpár-lopás ma csupán uri stiklinek tekintetik, ámde exempla trahunt, a rossz példa követőkre talál. A kerékpár hova-tovább előre láthatólag közlekedési eszköz leend, legalább erre hagy következtetni a startoló szobaciczus és a karikázó baka. Mert ha a katonák között — mint a gyakorlat mutatja — ismertté, kötelezővé tétetik a kerekedés, nem róható fel azoknak, ha mondur nélkül is megkísérik a repülési próbát. Az pedig egészen más kérdés, hogy kié leszen az ahhoz szükséges kerékpár. Meg lehetünk győződve, hogy a sport e téren kiváló alakjainak bennök méltó utánczó fognak akadni, s napirenden lehet majd olvasni a „szökés párosan”-t (t. i. kerékpárosan). Ha pedig egy kissé feilendül a kerékpár-lopás üzlete, bizonyára akadnak olyanok is, kik üzleti szempontból a karikázásban magukat privát uton is kiképezendik.

Itt volna tehát a mondottak után azon idő, hogy az intéző körök már most kikeresnék azon módot, melylyel a sport e különös neme (kerékpárlopás) korlátoztassék, illetőleg a korszerű lókötés megátoltassék, mert a vagyoni veszélyeztetéséről lévén szó, nem érthetünk egyet Pató Pál uram — „eh, rá értünk”-féle — mondásaival.

B. M. B.

Színház, művészet.

** Színház. Egymást követik színházunkban a vendégszereplések. Kevéssel előbb Küry Klára remek játékában gyönyörködött közönségünk, most meg Szirmai Imre, a Népszínház sokoldalúságáról ismert művészenek vendégszereplésében volt része két estén. Szombaton Suderman „Sodoma pusztulása” cz. színmű Willi szerepében lépett fel. Erőtéljes organuma, melyet alapos be-rekedése sem volt képes mérsékelni, kis színpadunkról frappansul hatott, de a közönség csakhamar megszokta s már az első jelenetek után nyílt színen is tapsokkal és

éljenekkel jutalmazta a szinte legvégső realizmusig hajlitott festőművész alakításait, a mit legjobban bizonyíthat Tomcsányi (Klárka) és Mátrayné (Kitty). Különben ők ketten ez estén brilliroztak. Tomcsányi Rusicza oly megkapó elevenséggel, az igaz, való élet oly nagyfokú természetességével játszott, mint eddig soha, de kapott is érte tapsokat. Mátrayné Kittyje díseret finomságával hatott s szintén igen rászolgált a tapsokra, mikben Gazdy Aranka Adáhjai kívül Ebergényinének is része volt.

A férfiszereplők közül egyedül Mátraynak volt jó estéje, ki mint Kramer tanárjelölt, mindvégig megtudta tartani a közönség érdeklődését.

Vasárnap a vendégszereplő művész második és egyszersmind búcsúfelléptével Rátkay László „Felhő Klári”-ja adatott szép számú közönség előtt. Szirmai Aba András szerepét játszotta több művészi értékkel, mint tegnapi szerepét, a mit szerepének hatásosan dramatizált jelenetei idéztek elő. Tapsokban ez estén nem volt hiány. Rajta kívül még csak Dayka (Fátyol Ferko) és Mátray (Csik Istók) álltak meg helyüket: a többiek, élőkön Staud Margittal bizony nem emelték az előadás jóságát és fényét.

Hétfőn félárban ugyan, de nem egész telt ház előtt adatott Szigligeti „Szökött katoná”-ja. Az előadás, melynek fénypontját Kozma István és Dayka Balázs siralomházbéli duettje képezte, a jobbak közé tartozik, a mi valamennyi szereplő és ezek között különösen Mátray és Szathmáry kedvteli játékának tulajdonítható. Ugyszintén a Zrinyi kávéházbéli jelenet is egyike volt a legjobbaknak.

** Színházi műsor. Ma este: Szullán: Csütörtökön: Zsidónő: Pénteken Ujházy Ede első felléptével Constantin abbé: Szombaton: Ujházy Ede második felléptével: Lengyel zsidó: Vasárnap: Ujházy Ede bucsú-felléptével: Falurossza.

** Vendégszereplés. Ujházy Ede, a Nemzeti színház kitünő művésze 3 estén keresztül és pedig most pénteken „Constantin abbé”-ban, szombaton a „Lengyel zsidó”-ban és vasárnap a „Falurossza”-ban vendégszereplni fog színházunkban. A művész országos neve minden bizonynyal kedves emlékü színházi estéket fog szerezni a miskolci közönségnek.

** Jutalom játék. Érdekes estéje lesz a miskolci színháznak f. hó 15-én, t. i. akkor tartja meg Mátray Kálmán, színtársulatunk kedvelt komikus, a közönség kedvence jutalomjátékát. Színtre kerül John Sidney ismeretes szép zenéjű „Gésák”-ja, a mi elég garancia ahhoz, hogy ezen az estén színültig meg fogja tölteni közönségünk a színházat.

CSARNOK.

Lakodalomkor . . .

Lakodalom volt az udvarunkban Fényes násznép . . . vidám muzsika. Az ablakból olyan búsan nézte E vigásgot, szegény Zsuzsika.

Nézte, nézte s könytől szemébe, Hogy milyen vig menyasszony az ott . . . Nénje jutott eszébe szegőnynek, A ki már a sírban van, halott.

Árvák voltak. Ő viselte gondját. Egyszer csak sok, sok nép jött oda. Nénjére is oly szép ruhát adtak, Neki is volt olyan fátyola.

Másnap reggel haza ment a násznép, Ő is elment tőle, messze el. Bús ravatal lett a nászgyárból S a fátyolból halotti lepel.

Most még árvább, mert senkije sincsen. A baja, csak Isten tudja, hány. Azért nézi oly búsan a lakzit, Azért sir úgy szegény kis leány.

Klein Márton.

Névnapi ajándék.

(Férjurar meglepetése.)

Együtt voltak a jó barátok, s azon tanakodtanak, hogy a férje uracskaikat milyen ajándékkal fogják meglepni a névnapijukon.

— Én magam himzek neki papucsot — szólt a legifjabb menyecske, a kinél még a mézes hetek édességébe nem vegyült a hétköznapok keserősége.

— Én kimenőt adok neki — mondta a másik, a harmincz éves asszony. Nagyon kedveli a barátai társaságát, hát hadd töltsse a névestéjét a körükben és mulasson kedvére.

Még kacintott is hozzá csintalanul, mintha nem is igen bánná az ura kikapóságát.

— És te?

— Már hozzászoktam az ilyen kimenőkhöz — felelte egykedvűen a harmincz éves asszony. Ha nem engedném, csak azért is elmenne. Mert hiszen magatok is jól tudjátok, a tiltott dolog mindenkinek jobban esik.

— Kezdetben is engedélyezted a kimenőket? — érdeklődött a két hónapos menyecske, tágra meresztve nagy, ártatlan szemeit.

— Dehogy. Először sirtam. Könyeimmel áztattam a párnáimat. Később eszemhez tértem. Tudod fiaeszkám, a könyvek megkeményítik ugyan a libatollat, és beláttam, ha így tart sokáig, pár hét alatt agyon-sírom . . .

— Magad, ugy-e?

— Dehogy, a párnáimat. Ezér beláttam, hogy a sirás és bankódás nem használ, s hagytam szabadjára az uramat.

— Nem félsz éjszaka?

— Mitől?

— Hát a sötétségtől. Én meghalnék, ha magamra maradnék éjszakára — erősítgette nagy komolyan a kis asszonyka.

Persze a többiek elmosolyogtak ezen a gyermekes gondolkozáson.

— Dehogy is hálnál meg. Kicsit félnél, de nem sokáig.

Tíz óraker már le is feküdtél — egyedül. Persze félnél kissé, éjfél felé azonban már boszankodnál, azután elnyomna az álm. A következő alkalommal már nem is félnél, csak boszankodnál, Később pedig — beletörödnél.

— No, de hagyjuk ezt — szólt a másik menyecske — hiszen nem erről volt a szó, hanem arról, milyen névnapi ajándékkal lepjük meg a férjeinket.

Nem is beszéltek aztán másról. Az egyik tajtékpipát, a másik óratartót, a harmadik szivartárczát javasolt.

— Hát te Tinka — szölk végül az eddig szölkánul bámuló barátónjúkhöz — mivel leped meg az uradat a névnapjára?

Tinka asszony a nyelvél csetentett s azt felelte:

— Majd meglátjátok — s rejtélyesen mosolygott. — Az én ajándékom lesz a legszebb és legezészerübb.

— Te kis elbizakodott!

— Hátha az uradnak nem fog tetszeni?!

— Bámom is én, csak nekem tessék, s ha én meg vagyok elégedve, neki is meg kell elégednie.

— De mond hát mégis mivel leped meg? — kíváncsiskodott a hat hónapos asszonyka.

— Ha én azt megmondanám előre, nem lenne meglepetés. Már pedig azt igazi meglepetésnek tartom, még a ti számotokra is.

Hiába is faggatták, Tinka asszony nem árulta el, mivel lepi meg férjét a névnapjára.

Jöttek ezután sorjában a névnapok. A menyecskek előhozakodtak a gondosan rejtgetett ajándékkal. Ki a papucsos, ki a dohányzacskóval. Legutoljára maradt Tinka, aki ama bizonyos napra ozsonnára hívta a barátónit.

El is jöttek azok mind. Mikor valamennyien együtt voltak, elküldött az uráért a hivatalba. Addig pedig engedelmet kért néhány pillanatra.

Nemsokára megérkezett férjura is. Lélekszakadva jött a hivatalból.

— Mi baj van? — rontott be az ajtón.

— Semmi — mondták az asszonyok s mosolyogva tették hozzá: Tinka hívatta haza, hogy bemutassa előttük a meglepetést.

— Micsoda meglepetés? — álmétkodott a férj.

— Hát amit a maga nevenapjára készített?

— Az én nevemnapomra? . . . Ejnye, erről egészen megfeledkeztem. Csakugyan ma van a névnapom.

E pillanatban megnyilt a tulsó szoba ajtaja, s belépett rajta Tinka. Az ajkán deris mosoly ült.

— Lám lám te rossz ember — mondta nevetve — egészen megfeledkeztél a névnapodról.

— Nem csoda, kedvesem, mentegetődzött a férj csupasz tarkóját végig simitva — hiszen annyi a dolgom a hivatalban . . . Igazán egészen megfeledkeztem róla.

— De nem feledkeztem meg én — mondta a menyecske.

— Hát a névnap ajándék? — szölk közbe kíváncsian a hat hónapos menyecske.

— Itt van az is. Vagy talán nem is látjátok?

Szölk és végig pillantott magán.

— Csakugyan. Egészen új ruhád van . . .

— Ugy bizony. Mára készült el — mondta Tinka, majd az urához fordult. A maga nevenapjára tartottam — meglepetésnek. Ugy-e, hogy szép?

Szölk és tetszelegve forgolódott a nagy állótükör előtt.

Az ötlet természetesen nagyon megtetszett az asszonyoknak, s mindnyájan elismerték, hogy férjura névnap meglepése pompásan sikerült. Csak a férj nem tudott örülni neki, mert a borsos számla utóvégre is nem valami mulatságos dolog, különösen ha a névnapján mutatják be az embernek — kifizetés céljából. *Saroyard.*

Szerkesztői üzenetek.

A szerkesztőség névtelen levelekre nem válaszol és kéziratokat vissza nem ad. —

M. Jenő. Verseit legnagyobb sajnálatunkra nem tehetjük közzé: gyenge az még szárnypróbálgatásnak is. Sem tartalma, sem feldolgozása nem üti meg azt mértéket, melyet mi okvetlenül megkövetelünk. Kérését csak annyiban teljesítjük, hogy az egyik versszakot izleltől itt, a szerkesztői üzenetek rovatában tesszük közzé:

Nyílnak már virágai a rétnék.

A madarak ismét csiripelnek;

Itt is, ott is nyílik az ibolya,

Az őszi szél ha el is hervasztja stb.

Ime, mily óriási ellenmondás és következetlenség csak e pár sorban is. Hol látta kegyed azt, hogy itt is, ott is nyíljék az ibolya ősszel s hozzá még késő ősszel! Próbálgon egyszerűen, természetesen írni, talán, ha nem is mindjárt közlésre való, de mindenesetre jobbat fog a mostaninál felmutathatni.

Igen kíváncsi. Hogy ön nem tud kiokoskodni Passepartout urnak a „B. M. Közlöny”-ben közzétett cikkekésékjén, azt elhisszük: nem is volna az jó, mert akkor már ott tartana, a hol csak sajnálatunkat fejezhetnők ki az ön józansága fölött. Különben Passepartout ur nem sokára passepartout fog kapni.

K. Béla (G. Dezső) Budapest. Verse igéretünk daczára sem jelenhetett meg tullefoglaltságunk folytán: legközelebb azonban az egyiknek — mely a beküldöttek közt a legjobb — sorát ejtjük. Sziveskedjék beküldeni a többit vagy többet, hogy válogathassunk betöle, miután a kezeink között levök közül egy pár legfeljebb csak a Magyar Figaróba volna való. Üdvözet.

Svengali. Ön igen jól tudja, hogy mi minden kéziratot átolyasunk: mindegyikre megadjuk a választ, s a jókat a beérkezés sorrendjében közzé is szoktuk tenni. Fölsöleges tehát, hogy ön határozza meg a közölhetés időpontját, különöbben akkor, a mikor még nem tudhatja, közzétehetjük-e versét. Legyen türellemmel: legközelebb megmondjuk e helyen véleményünket s ha az kedvező lesz, ugy közreadjuk; nagy elfoglaltságunk folytán nem tehetjük meg oly rövid idő alatt.

Don Juan. Ugyan-ugyan! Hát mit képzél ön, hogy mi közvetítéssel is foglalkozunk? Találgon módot a találkozásra. Mondja meg kérem személyesen a kis naivának, hiszen ő oly szeretetreméltó és naiv (persze csak néha), hogy önt is meg fogja hallgatni bizonyára. A színpadra ön a színházi törvények értelmében nem mehet föl felvonások között, annál kevésbbé előadás alatt.

Többeknek. Minthogy a miskolezi borbély-fodrász és borbély-fodrász ifjak egylete által rendezett tombolajáték nyeresemény-jegyzékét mindezeideigmég nem kaptuk meg, nem szolgálhatunk semminémü felvilágosítással; hanem intézkedni fogunk annak megszerzése iránt és akkor.

Hirdetmény.

A folyó 1899. évre elkészített és végleges megállapított ebadó összeirási kimutatás a díjak bevételezése végett a városi adópénztári hivatalba letétevé, mindazok, kik a tulajdonukhoz tartozó ebek bárczáit ez ideig ki nem váltották, felhivatnak, hogy a bárczák 30 nap alatt történő kiváltása iránt annyival inkább intézkedjenek, mivel annak elmulasztása esetén, az ebadóról szóló szabályrendelet 19. és 20. szakaszai fognak ellenük alkalmazásba vétetni.

Miskolezon, 1899. évi január 31-én.

A városi tanács:

Pallughy, h. polgármester.

Hirdetmény

a hadmentességi díj alá tartozó egyének által teendő bejelentések tárgyában.

1899. évi márczius hóban tartozik az, ki: 1. mint hadi szolgálatra alkalmatlan, az állítási lajstromból töröltetett;

2. mint fegyveres szolgálatra alkalmatlan, fegyverképtelennek nyilvánított;

3. a katona szölkálatból oly testi fogyatkozás miatt boesáttatott el, mely öf keresetképtelenné nem tette, s mely nem a katonai szölkálat teljesítésének következménye;

4. az 1868. XL. t.-cz. alapján, mint családfentartó felmentetett és az 1889. évi VI. t.-cz. életbelépte után is bármely okból fel nem avattatott;

5. külföldre költözési engedélyt nyert és hadmentességi díjzetési kötelezettsége még tart, ama község előljároságánál (város adóhivatalánál) hol állandóan tartózkodik, az e célra szolgáló nyomtatványon:

a) polgári állását;

b) lakását;

c) ama sorozójáras, illetöleg község nevét, melyben a hadkötelezettség alól mentesített;

d) azt az évet, melytöl fogva számitandó, bejelenteni és

e) a reá, esetleg ama családföre, kinek családjához tartozik, a megelőző 1898. évben állandó lakhelyén, esetleg más községben is kivetett egyenes államadók összegét hitelesen kimutatni.

Ezen kívül tartozik:

f) az a véd-, illetve díjköteles, kinek hadmentességi díját a törvény 11. §-a értelmében a munkaadó fizeti, a munkaadó nevét és lakását bejelenteni.

Ezen adatok bejelentésének elmulasztása az 1880. évi XXVII. t.-czikk 20. §-a értelmében a kirovandó hadmentességi díj három, egész hatszoros összegének megfelelő pénzbírságot von maga után.

Ha a munkaadó személyében az alatt az idő alatt, mely a bejelentés beadása és a díj esedékességének napja (az év október hó 1-je) között lefolyt, változás állott be, eme változást a díjköteles az 1883. évi IX. t.-cz. 4. §-ának 3-ik pontja értelmében ott, a hol az első bejelentést tette, szintén bejelenteni köteles.

Azon díjköteleseknek, kik állandó lakhelyükön kívül másutt adóval megróva nincsenek, megengedtetik, hogy a községi előljároság (városi adóhivatal) előtt személyesen megjelenvén, vallomásukat ugyanott tolba mondhassák, de ha tenni ezt elmulasztják, a fentebb említett pénzbírság ellenök teljes szölgörrel fog alkalmaztatni.

Kelt Miskolezon, február 5-én.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

A miskolezi Julianna-napi Országos vásár

gyúlik február hó 12-én tartatik „ „ 13-án.

A gyűlés napján délelött börvásár, délután 2 órától a baromvásártéren a marhalevelek átiratnak.

A vásárbérlőség.

115

A Kis-Major-utca 19. sz. alatti

puszta házitelek

= örök áron eladó. =

Értekezhetni: 113-1

Vadnay József

tulajdonosnál

Fazekas-utca 5. szám alatt.

12766 sz.
tk. 98.**Árverési hirdetmény.**

Czink Lőrincz végrehajtónál Németh Parti János és neje végrehajtást szenvedett elleni óhajtási ügyében az árverés 311 frt tőke követelés és ennek 8% kamatai 49 frt 62 kr. végrehajtási már megállapított 13 frt 65 kr. jelenlegi és még felmerülendő költségeknek kielégítése végett a miskolczi kir. trnél területén levő

I. a disznósi 270. sz. tjbén A + 1. r.sz.a. 5083	hsz. foglalt ingatlanra	10 frt
II. a gubonna pusztai 51 sz. tjbén A + 1 sz. a.	ingatlan	12 frt
III. a gub. p. 51. sz. tjbén A + 2. rsza. ing.		12 frt
IV. " " 51. " " 3. " " 12. "		
V. " " 51. " " 4. " " 11. "		
VI. " " 51. " " 5. " " 11. "		
VII. " " 51. " " 6. " " 11. "		
VIII. " " 51. " " 7. " " 11. "		
IX. " " 51. " " 8. " " 11. "		
X. " " 51. " " 9. " " 10. "		
XI. " " 51. " " 10. " " 12. "		
XII. " " 51. " " 11. " " 12. "		
XIII. " " 51. " " 12. " " 12. "		
XIV. " " 51. " " 13. " " 12. "		
XV. " " 51. " " 14. " " 12. "		
XVI. " " 51. " " 15. " " 12. "		
XVII. " " 51. " " 16. " " 11. "		
XVIII. " " 51. " " 17. " " 11. "		
XIX. " " 51. " " 18. " " 11. "		
XX. " " 51. " " 19. " " 11. "		
XXI. " " 51. " " 20. " " 12. "		
XXII. " " 51. " " 21. " " 12. "		
XXIII. " " 51. " " 22. " " 12. "		

kikiáltási árban az alábbi feltételek mellett elrendeltetik, erre határidőül 1899 február 27-én d. e. 9 órája tüzetik ki Disznósd községhezához. Az ezen árverési hirdetmény kibocsátásával egyidejűleg megállapított feltételek a hivatalos órában ezen tkvi hatóságnál és Disznósd község előjáróságánál tekinthetők meg.

Az elrendelt árverés a fentirt tjbén feljegyeztetik. A disznósi 17. sz. tjbén foglalt ingatlanra már a 7463 98. sz. végzések az 1898 évi december 20 napjára elrendeltetni, újabb határnap az árverésre nem tüzhető s a 12766 98. tk. sz. széljegy ezen tjbén törölendő.

Árverési feltételek:

1. Az ingatlanok esetleg a kikiáltási áráról is eladatni fognak.

2. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni.

3. Vevő köteles a vételért 2 egyenlő részletben és pedig az árverés jogerőre emelkedésétől számítva 30 nap alatt, a másodikat 60 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6 % kamatokkal együtt a miskolczi kir. adóhivatalnál lefizetendő. A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

4. Vevő köteles az ingatlant terhelő és az árverés napját követőleg esedékes adókat és az átruházási illetéket viselni.

5. Vevőnek a vételi bizonyítvány az előterjesztési és utóajánlati határidő elteltével fog kiadatni minek alapján vevő birtokba léphet.

A tulajdonjognak bekebelezése csak a vételár és kamatainak lefizetése után fog elrendeltetni. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tenne, az érdekelt felek bármelyikének kérelmére az 1881. 60. t. cz. 185. §. szerint vevő veszélyére és költségére bánatpénznek elvesztése mellett újabb árverés fog elrendeltetni.

6. Vevő köteles a megvett épületeket a birtokba lépés napján tüzkar ellen biztosítani.

Kelt Miskolcson, 1898. évi október 22-én.

A miskolczi kir. trszék, mint tkvi hatóság.

Dr. Görgey,

kir. trvényészéki bíró.

ELADÓ

a népkerttel szemben s attól pár percnyire levő 1200 □ öles

szőlőterület

kis borházzal.

Felvilágosítást nyújt

Évva Ernő

ügyvéd.

116

Kiadó lakás.

Az Urak-utca 38. sz.
villaszerű házban, mely árnyas kert és udvarral van környezve, 3 szobából és üveges verandából álló lakás, minden kényelemmel ellátva

106-3-3

f. évi május hó 1-től olcsón bérbeadó.

~ Bővebbet ugyanott. ~

Meghívó.**A Borsod-miskolczi Hitelbank**

részvénytársaság

Miskolcson, 1899. évi február hó 26-án délelőtt 10 órakor saját helyiségében tartja

XXIX. évi

rendes közgyűlését

melyre a t. részvényesek tisztelettel meghívattak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Az igazgatóság jelentése és az évi zárszámadás előterjesztése.
2. A felügyelő bizottság jelentése és a felmentvény iránti határozat.
3. Nyereség iránti intézkedés és az évi osztalék megállapítása.
4. Alapszabályok 2. §-a alapján a még ki nem boesított 500 drb. részvény kibocsátása iránti intézkedés.
5. Négy igazgatósági és 8 választmányi tag választása.

114

Kivonat az alapszabályokból:

A közgyűlésen mint részvényes csak az vehet részt, a ki a közgyűlés előtt 15 nappal a részvénykönyvbe — mint ilyen — be van vezetve és igazolványát, melyen szavazatainak száma kitüntetendő, a közgyűlést megelőző 8 nap alatt átvette.

Az igazgatósági jelentés s évi zárlat február hó 10-től kezdve a társaság hivatalos helyiségében átvehető.

STANDARD

életbiztosító társaság Edinburghban, Angolhon.

Alapított 1825.

Magyarországi fiók: Budapest, V. ker., Fürdő-utca 4. sz.

Évi bevétel	27.500.000 korona
Kiutalt nyereségrészek	150.000.000 "
Vagyon	220.000.000 "
Halálesetek folytán kifizetve	450.000.000 "

A „STANDARD” kötvénynek nevezetesebb előnyei:

Kétségtelen biztonság. Alacsony díjak. Szabad világ-kötvények. Kötvények érvényben tartása díjfizetések elmulasztásánál. Tőkésítés és előre megállapított visszaváltási érték. Megtámadhatatlanság. Feltétlen fizetés öngyilkosság esetében egyévi fennállás után. Szabad háboru biztosítás népfelkelők részére.

Díjtáblázatok kívánatra küldetnek.

Főügynökség Miskolcson:

Weisz József urnál Király-utca 29. sz.

112-1-2